

UZASADNIENIE

Pozwem z 10 stycznia 2020 r. R. K. wniósł o zasądzenie na swą rzecz od pozwanych: Skarbu Państwa – Prokuratury Rejonowej w S. oraz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S.T. C. solidarnie kwoty 85.898,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w toku postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w S., w ramach zabezpieczenia majątkowego dokonano zatrzymania i zajęcia należącej do powoda rzeczy, tj. 17.459 litrów benzyny bezołowiowej PB-95. Po uchyleniu zabezpieczenia majątkowego i nakazaniu zwrotu ruchomości okazało się, że paliwo zostało skradzione, a postępowanie prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w Skierniewicach w przedmiocie opisanej kradzieży zostało umorzone z uwagi na niewykrycie sprawcy. W ocenie powoda przedmiot zabezpieczenia majątkowego nie został należycie zabezpieczony przed możliwością jego zaginięcia. W szczególności paliwo nie zostało oddane pod dozór, złożone do depozytu albo oddane na przechowanie właściwej instytucji, które to zaniechanie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą poniesioną przez powoda.

(pozew k. 4-7)

Postanowieniem z 27 stycznia 2020 r. zwolniono powoda od kosztów sądowych w niniejszym postępowaniu w całości oraz ustanowiono dla niego pełnomocnika z urzędu.

(postanowienie k. 12)

Pozwany Skarb Państwa – Prokuratura Rejonowa w S. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na rzecz tego pozwanego zwrotu kosztów postępowania. W pierwszej kolejności pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

W dalszej kolejności wskazano, że prawomocnym wyrokiem karnym względem powoda orzeczono przepadek przez zniszczenie paliwa w ilości 18.135 litrów oleju napędowego niespełniającego norm jakościowych, zgromadzonego w dwóch zbiornikach. Wobec powyższego twierdzenia powoda jakoby poniósł on szkodę na skutek kradzieży paliwa, co do którego został orzeczony przepadek, jest nieuprawnione. Nadto pozwany podniósł, że powód nie udowodnił, by zabezpieczone paliwo stanowiło jego własność, a własność spółki, której powód był członkiem zarządu i jedynym udziałowcem. Z ostrożności procesowej zakwestionowano również wysokość dochodzonej przez powoda kwoty pieniężnej.

(odpowiedź na pozew pozwanego Skarbu Państwa k. 32-38)

Pozwany Komornik Sądowy – T. C. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swą rzecz zwrotu kosztów postępowania. Podniesiono zarzut przedawnienia roszczeń powoda. Niezależnie od powyższego pozwana zaprzeczyła, aby dopuściła się jakiegokolwiek zaniechania, które pozostawałoby w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą poniesioną przez powoda. Zakwestionowała również wysokość dochodzonego roszczenia.

(odpowiedź na pozew pozwanego Komornika k. 40-44)

Do zakończenia postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

(protokół rozprawy z 30.10.2020 r. k. 87, 00:20:13-00:22:01)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Od 2005 r. Prokuratura Rejonowa w S. prowadziła postępowanie

w sprawie R. K. podejrzanego o to, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził on nieokreśloną liczbę osób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wprowadzenie ich w błąd, co do ilości sprzedanego paliwa, w postaci oleju napędowego, benzyny bezołowiowej i oleju opałowego bez legalizacji dystrybutorów i zaniżających ilość sprzedanego paliwa na stacjach paliw w Ł. gm. B. oraz przy ul. (...) w S., oraz że na stacjach tych dokonywał sprzedaży paliw z pominięciem kasy rejestrującej.

Pierwszego przeszukania na opisanych stacjach paliw dokonano 7 listopada 2005 r., zaś w dniu 8 listopada 2005 r. dokonano oplombowania tychże stacji.

W dniu 14 kwietnia 2006 r. dokonano pomiaru ilości paliwa znajdującego się na obu stacjach:

- na stacji paliw w Ł. w zbiorniku podziemnym nr 3 znajdowało się 839 dm³ oraz w zbiorniku nr 2 znajdowało się (...);
- na stacji paliw przy ul. (...) w S. w zbiorniku oznaczonym nr 1 znajdowało się (...) paliwa, zbiornik nr 2 był pusty.

(kopie protokołów przeszukania, spisu i opisu rzeczy, oględzin miejsca, oplombowania, zatrzymania rzeczy k. 12-29 załączonych akt D-2693/07

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2006 r. Prokurator Rejonowy w S.

w sprawie oznaczonej sygnaturą Ds. 2319/05 zabezpieczył na mieniu podejrzanego R. K. grożącą mu karę grzywny oraz przepadek osiągniętych korzyści majątkowych między innymi poprzez zajęcie ruchomości – benzyny bezołowiowej PB-95 znajdującej się w zbiorniku paliwa nr 2 na stacji paliw w S. przy ul. (...) w ilości 17.459 litrów.

(postanowienie k. 112-115)

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2006 r. Sąd Rejonowy w S.w sprawie Kp 230/06 nadał klauzulę wykonalności opisanemu postanowieniu z 7 czerwca 2006 r.

(postanowienie k. 116-117)

(...) benzynowa położona w S. stanowiła własność J. O., a R. K. została ona wynajęta. Stosunek najmu został wypowiedziany i wygasł w dniu 29 grudnia 2005 r. Postanowieniem z 12 października 2006 roku Prokurator Prokuratury Okręgowej w Łodzi Ośrodka (...) w S. uwzględnił zażalenie J. O. i nakazał Prokuratorowi Rejonowemu w Skierniewicach udostępnienie korzystania przez J. O. z należącej do niego nieruchomości po uprzednim zabezpieczeniu zajętych ruchomości oraz przedmiotów uznanych za dowód rzeczowy.

(postanowienie k. 110-111)

Prokurator Rejonowy w S. postanowieniem z 19 października 2006 r. zarządził sprzedaż przedmiotów wymienionych w postanowieniu o zabezpieczeniu majątkowym bez przetargu, z uwagi na fakt, że zabezpieczone rzeczy nie mogły być zabezpieczone w dotychczasowy sposób, a dalsze ich przechowywanie było połączone z niewspółmiernymi kosztami i nadmiernymi trudnościami. Kwota zgromadzona w toku egzekucji miała być przekazana na konto depozytowe Sądu.

(postanowienie k. 118-119)

Postępowanie w sprawie o wykonanie zabezpieczenia z wniosku Prokuratury Rejonowej w S.w oparciu o opisany tytuł wykonawczy prowadzone było przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. T. C. pod sygnaturą akt Km 1624/06.

(okoliczność niesporna)

Komornik w toku postępowania ustalił, że zakupem paliwa zainteresowana była firma (...).

(notatka k. 120)

W dniu 12 lipca 2007 r. dokonano pobrania próbek paliw znajdujących się w Ł. i w S. celem wykonania ekspertyz paliwa. Ekspertyza wykazała, że paliwo odpowiada normom jakościowym. Jednocześnie podczas pobierania próbek ustalono, że na stacji paliw w Ł. brakuje paliwa stanowiącego zabezpieczenie przechowywanego w kilku pojemnikach plastikowych o pojemności 1000 litrów. Z powodu braku możliwości dokonania odpowiednich pomiarów nie stwierdzono, w jakiej ilości paliwo znajduje się w zbiornikach podziemnych na obu stacjach.

(kopia protokołu z pobrania próbek paliwa k. 36-36, sprawozdanie z badań k. 6 załączonych akt D-2693/07)

Podczas licytacji paliwa w dniu 9 października 2007 r. na podstawie oceny osób obecnych podczas licytacji i wyglądu benzyny ze stacji w S. Komornik uznał, że benzyna jest zanieczyszczona, lub jest to inny płyn.

(notatka z 14.12.2007 r. k. 4 załączonych akt D-2693/07)

Postanowieniem z dnia 28 maja 2008 r. Komornik umorzył postępowanie w celu wykonania zabezpieczenia, bowiem licytacja nie przyniosła skutku z powodu braku nabywców oraz z uwagi na jakość paliwa i zwrócił tytuł wykonawczy wierzycielowi – Prokuraturze Rejonowej w S..

(postanowienie o umorzeniu k. 123)

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2009 r. Sąd Rejonowy w Skierniewicach w sprawie o sygnaturze II K 815/06 uchylił zabezpieczenie majątkowe na mieniu R. K. dokonane postanowieniem z 7 czerwca 2006 r. poprzez zajęcie ruchomości w postaci benzyny bezołowiowej PB-95 znajdującej się w zbiorniku nr 2 na stacji paliw w S. przy ul. (...) oraz nakazał zwrócić R. K. zajęte paliwo.

(postanowienie k. 124)

Prokuratura Rejonowa w S. prowadziła postępowanie w przedmiocie usunięcia spod zabezpieczenia paliwa w stacji benzynowej w Ł. oraz w S. przy ul. (...). W postępowaniu tym przesłuchiwano właściciela terenu – J. O., który zeznał, że nie interesował się nigdy stanem zabezpieczenia zbiorników podziemnych na paliwo, teren ten nie był również nadzorowany przez jego dozorców. R. K. oraz I. C. zeznali, że wypompowanie benzyny ze zbiornika podziemnego na tej stacji było możliwe bez konieczności naruszenia plomby.

(zeznania J. O. k. 48, zeznania R. K. k. 55-56, zeznania I. C. k. 58-59 załączonych akt D-2693/07)

W toku postępowania ustalono, że w zbiorniku podziemnym na stacji paliw przy ul. (...) w S. znajdowały się 7384 litry cieczy, która nie jest paliwem lub jest paliwem silnie zanieczyszczonym. Nie przeprowadzono analizy jakościowej tej cieczy

(informacja k. 53 załączonych akt D-2693/07)

Postanowieniem z 11 stycznia 2008 r. umorzono dochodzenie w sprawie kradzieży w okresie od 14 kwietnia 2006 r. do 9 października 2007 r. ze zbiornika na stacji paliw przy ul. (...) w (...).459 litrów benzyny PB-95 wartości około 55.000 zł na szkodę R. K., wobec niewykrycia sprawców.

(postanowienie o umorzeniu k. 67 załączonych akt D-2693/07)

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o materiał dowodowy zebrany w przedmiotowej sprawie w postaci załączonych do akt dokumentów, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Na podstawie art. 235² §1 pkt. 5 KPC oddalono wnioski dowodowe stron, jako zmierzające jedynie do przedłużenia postępowania. Powód wnioskował o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wartości rynkowej

benzyny wg cen detalicznych, co w ocenie Sądu stanowiło jedynie czynność matematyczną, nie wymagającą wiadomości specjalnych. Nadto powód wnioskował o przesłuchanie go na okoliczność sposobu dokonania zatrzymania rzeczy oraz zabezpieczenia majątkowego, zaś pozwana T. na okoliczność podmiotów uprawnionych do dokonywania czynności bezpośrednio na przedmiocie zabezpieczenia. Dowód z przesłuchania stron jest dowodem fakultatywnym, subsydiarnym i symetrycznym. Według art. 299 KPC sąd przeprowadza dowód z przesłuchania stron wtedy, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W niniejszej sprawie Sąd uznał, że dotychczasowe rezultaty przeprowadzonego postępowania dowodowego doprowadziły do wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód w niniejszej sprawie domagał się odszkodowania za szkodę majątkową jaką poniósł w związku z niepodjęciem przez organy państwowe właściwych czynności w ramach wykonania zabezpieczenia na jego majątku, skutkiem czego przedmiot zabezpieczenia został utracony w wyniku kradzieży przez nieustalonych sprawców.

Odpowiedzialności pozwanych należało upatrywać w treści art. 417 § 1 KC, zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Wskazując na uchwałę pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1971 r., (III CZP 33/71), należy zauważyć, że art. 417-420 KC stanowią całość normatywną, zawierającą kompleksowe unormowanie odpowiedzialności Skarbu Państwa oraz państwowych osób prawnych, przy czym art. 417 KC normował przesłanki ogólne tej odpowiedzialności. Wśród przesłanek tej odpowiedzialności wskazuje się na wyrządzenie szkody przy wykonywaniu "władzy publicznej", z czego wynika, że chodzi tutaj wyłącznie o skutki funkcjonowania państwa w sferze określanej mianem imperium, czyli działania i zaniechania polegające na wykonywaniu funkcji władczych i realizacji zadań władzy publicznej.

O ile kodeks cywilny przed nowelizacją z 2004 r. określał odpowiedzialność państwa i jednostek samorządu terytorialnego za zachowania funkcjonariuszy państwowych i samorządowych (za cudze czyny), art. 417 KC po nowelizacji przewiduje odpowiedzialność odszkodowawczą władzy publicznej za jej własne działania lub zaniechania. Przy określeniu zasady odpowiedzialności podstawowe znaczenie ma treść art. 77 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którą odpowiedzialność za niezgodne z prawem działania organów władzy publicznej nie wymaga zawinienia sprawcy szkody. Tę regułę przejął przepis art. 417 KC, który również uniezależnia od winy władz publicznych przypisanie im obowiązku naprawienia szkody. W piśmiennictwie przypisanie odpowiedzialności za sam skutek bezprawnego zachowania, a więc niezależnie od oceny strony podmiotowej, określane jest mianem odpowiedzialności na zasadzie ryzyka albo odpowiedzialności na zasadzie bezprawności. Określona w art. 417 KC konstrukcja odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej zakłada wyłącznie odpowiedzialność osoby prawnej. Odpowiada ona za zachowania osób tworzących jej strukturę organizacyjną i bez względu na miejsce zajmowane w tej strukturze zachowania tych osób fizycznych „obciążają” tę osobę prawną. Chodzi nie tylko o działania organów osób prawnych, ale wszelkich innych jednostek organizacyjnych (np. organów w rozumieniu prawa administracyjnego) i pracowników przynależnych do tych struktur. W doktrynie utrwaliło się stanowisko, że najistotniejsze znaczenie ma władczy charakter zachowania sprawcy, natomiast istnienie i rodzaj powiązań między osobą prawną wykonującą władzę publiczną, a bezpośrednim sprawcą szkody pozwala ustalić osobę prawną, której zostanie przypisana odpowiedzialność odszkodowawcza. Ponadto, nie zawsze konieczna jest identyfikacja osoby fizycznej, będącej bezpośrednim sprawcą szkody. Jeżeli szkoda powstała wskutek działania jednej lub kilku osób realizujących władcze funkcje danej osoby prawnej, to niemożliwość zidentyfikowania tych bezpośrednich sprawców szkody jest prawnie irrelevantna. Istotne jest, że chodzi o osoby, których zachowania związane są z działalnością polegającą na wykonywaniu władzy publicznej.

Niewątpliwie w niniejszej sprawie, na skutek zgłoszonego zarzutu przedawnienia, zastosowanie znajdzie przepis art. 442¹ KC w zw. z art. 417 KC. Zasady przewidziane w przepisie art. 442¹ KC stosuje się do wszystkich roszczeń o naprawienie szkody, w tym do roszczeń dotyczących odpowiedzialności Skarbu Państwa - świadczy o tym usytuowanie tego przepisu. Tym samym terminy przedawnienia są wspólne dla spraw o naprawienie szkody.

Zasadniczy termin przedawnienia wynosi 3 lata i jest liczony od dnia powzięcia wiadomości przez poszkodowanego o szkodzie i o osobie zobowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Zgodnie zatem z art. 442¹ § 1 KC, w każdym wypadku roszczenie przedawnia się z upływem dziesięciu lat od dnia, w którym została wyrządzona szkoda. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 17 lutego 2006 r., III CZP 84/05 (OSNC 2006, nr 7-8, poz. 114), roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przedawnia się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę bez względu na to, kiedy szkoda powstała lub się ujawniła.

W omawianej sprawie zdarzenie wywołujące szkodę miało miejsce najpóźniej w dniu 9 października 2007 r., tj. podczas licytacji komorniczej, kiedy osoby w niej uczestniczące wskazały, że w zbiorniku nie znajduje się paliwo, albo jest to paliwo silnie zanieczyszczone, czyli inna ciecz niż objęta zajęciem. Tym samym termin przedawnienia upłynął z dniem 9 października 2017 r. Bez znaczenia pozostaje zatem kiedy powód dowiedział się, bądź przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Od czasu zdarzenia wywołującego szkodę minęło ponad dziesięć lat, zatem roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

W tym miejscu należy wskazać, że 20-letni termin przedawnienia ma zastosowanie wówczas, gdy szkoda wynika ze zbrodni lub występku, wówczas liczony jest od dnia zdarzenia i nie zależy od daty, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie zobowiązanej do jej naprawienia. Termin 20-letni dotyczy jednak przede wszystkim sprawcy szkody, ewentualnie również osoby, która odpowiada z tego tytułu za sprawcę w ramach konstrukcji odpowiedzialności za czyn cudzy. Konstrukcję taką przewidziano m.in. w przypadku odpowiedzialności Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego za działania nieustalonego sprawcy szkody (posiadacza pojazdu mechanicznego lub kierującego pojazdem mechanicznym) na podstawie szczególnych przepisów przewidujących odpowiedzialność tego organu. W sytuacji powoda nie można przyjąć, że Skarb Państwa czy Komornik Sądowy jest odpowiedzialny za osoby, które dokonały kradzieży paliwa, bo byłaby to odpowiedzialność za cudzy czyn, czyli nie wynikająca z art. 417 KC. Przepis art. 417 KC konstruuje odpowiedzialność Skarbu Państwa, niezależną od działania jakiegokolwiek podmiotu. Jest to zatem w tym przypadku odpowiedzialność za właściwe prowadzenie postępowania zabezpieczającego i jego egzekucję. Powyższe powoduje, że w zasadzie w sytuacji powoda są dwa terminy przedawnienia - 20-letni względem sprawcy, który dokonał zaboru paliwa i którego nie ustalono w trakcie postępowania wyjaśniającego i 3-letni względem organów Państwa za jego działanie, czyli prowadzenie postępowania zabezpieczającego i egzekucyjnego.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę zgadza się z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 marca 2018 r. (I ACa 891/17, LEX 2505764), zgodnie z którym jeżeli upływ terminu przedawnienia spowodowany jest bezczynnością uprawnionego, to brak jest podstaw, aby podniesienie zarzutu przedawnienia traktować jako nadużycie prawa. Należy pamiętać, że instytucja przedawnienia służy uniknięciu przez dłużnika stanu niepewności odnośnie czasu, w jakim wierzyciel może przeciwko niemu wystąpić z żądaniem o wykonanie świadczenia. W tej sprawie przekroczenie terminu jest znaczne i nieusprawiedliwione okolicznościami.

Z uwagi na uznanie zarzutu przedawnienia za trafny, zbędne było prowadzenie merytorycznego postępowania.

Z powyższych względów powództwo oddalono w całości.

Naczelną zasadą w zakresie kosztów procesu, przyjętą przez kodeks postępowania cywilnego w art. 98 § 1 KPC, jest zasada odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu. Jednocześnie zauważyć należy, iż o tym, czy strona przegrała sprawę, decydują kryteria obiektywne. Bez znaczenia jest zatem to, czy o negatywnym dla strony wyniku sprawy

przesądziły przesłanki formalne lub merytoryczne albo też wina w prowadzeniu procesu (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1967 r., sygn. I CZ 81/67).

Wyjątek od powyższej zasady przewiduje art. 102 KPC, zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Dopuszczalność zastosowania normy wynikającej z przepisu art. 102 KPC sąd powinien ocenić, biorąc pod uwagę okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie zwrotu kosztów procesu. O tym, czy w konkretnej sprawie zachodzi „wypadek szczególnie uzasadniony” w rozumieniu art. 102 KPC decyduje przede wszystkim sytuacja życiowa oraz stan materialny danej strony, a także fakty związane z samym przebiegiem procesu. Okoliczności powyższe powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współzycia społecznego.

Należy podkreślić, że wyjątki od ogólnej zasady odpowiedzialności strony za wynik sporu nie mogą być interpretowane rozszerzająco, a przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania art. 102 KPC musi być połączone z ustaleniem, że okoliczności sprawy przemawiają za odstąpieniem od zasady ogólnej.

Wprawdzie powód korzystał w niniejszym postępowaniu ze zwolnienia od kosztów sądowych, jednakże zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu stronie przeciwnej (art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.). W ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie istnieją podstawy do przyjęcia, że po stronie powoda zaistniały szczególne okoliczności skutkujące nieobciążaniem go kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną. Powód mógł czuć rozgoryczenie z powodu utraty znacznej ilości paliwa, którym sam nie mógł dysponować ani go właściwie zabezpieczyć przed kradzieżą. Sąd doszedł zatem do przekonania, że zasady współzycia społecznego przemawiają za nieobciążaniem powoda kosztami procesu z uwagi na charakter roszczenia, przebieg niniejszego procesu oraz sytuację finansową i majątkową powoda.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z § 4 ust. 1-3 w zw. z § 8 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714 z późn.zm.). Z uwagi na powyższe Sąd przyznał adw. M. T. ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 4.428 zł brutto.